

Omówienie nowelizacji ustawy o ochronie danych osobowych dokonanej ustawą z dnia 22 stycznia 2004 r. o zmianie ustawy o ochronie danych osobowych oraz ustawy o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. Nr 33, poz. 285).

- **art. 2 ust. 2** rozstrzyga w sposób nie budzący wątpliwości, jaki jest zakres przedmiotowy ustawy. Stanowi mianowicie, iż ustawę stosuje się do przetwarzania danych osobowych w zbiorach tradycyjnych (kartotekach, skorowidzach, księgach, wykazach i innych zbiorach ewidencyjnych), a w przypadku systemu informatycznego również do pojedynczych danych przetwarzanych poza zbiorem danych.
- **art. 3** precyzyjnie określa podmioty przetwarzające dane osobowe, które są obowiązane do stosowania przepisów ustawy o ochronie danych osobowych. Ustawę w dotychczasowym brzmieniu stosowało się m. in. do administratorów, którzy nie mają siedziby lub miejsca zamieszkania na terytorium Polski, ale przetwarzają dane przy wykorzystaniu środków znajdujących się w Polsce. Takie brzmienie przepisu prowadziło do sytuacji, gdy przetwarzanie danych przez administratora mającego swoją siedzibę w jednym z państw Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego podlegało regulacji dwóch ustaw – ustawy kraju pochodzenia administratora danych oraz ustawy polskiej. Taki stan jest natomiast sprzeczny z ideą jednolitej ochrony danych w państwach członkowskich, przy czym chodzi o ochronę przez prawo kraju, w którym siedzibę lub miejsce zamieszkania ma administrator. Ideę tę ustanawia w art. 4 Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych. Zwalnia ona z obowiązku stosowania prawa krajowego wówczas, gdy administrator danych z jednego kraju członkowskiego przetwarza dane przy wykorzystaniu środków znajdujących się na terytorium innego kraju członkowskiego. Nie ma przy tym znaczenia, o jakie środki techniczne chodzi.

W przypadku kraju trzeciego zwolnienie z wymogów ustawy jest dopuszczalne tylko wówczas, gdy zlokalizowane w kraju członkowskim środki, przy pomocy których przetwarzane są dane, służą wyłącznie do ich tranzytu. W tym zakresie Dyrektywa w art. 4 ust. 1c stanowi, że „każde państwo członkowskie stosuje w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych postanowienia prawa krajowego /.../, gdy administrator danych nie prowadzi działalności na terytorium Wspólnoty, lecz dla celów przetwarzania danych osobowych wykorzystuje środki, zarówno zautomatyzowane jak i inne, znajdujące się na terytorium wymienionego państwa

członkowskiego, o ile środki te nie są wykorzystywane wyłącznie do celów tranzytu przez terytorium Wspólnoty". Wprowadzona zmiana wynika przede wszystkim z zaleceń Komisji Europejskiej, która wskazała na niezgodność obecnej regulacji z przepisami Dyrektywy.

- **art. 3a ust. 1** ogranicza zakres podmiotowy stosowania ustawy. Ustawy nie stosuje się do: osób fizycznych, które przetwarzają dane wyłącznie w celach osobistych lub domowych, przepis ten powtarza treść dotychczasowego art. 3 ust. 4. Nową regulacją jest natomiast pkt 2 tego przepisu wyłączający spod rygorów ustawy podmioty mające siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie trzecim, wykorzystujące środki techniczne znajdujące się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyłącznie do przekazywania danych. Przepis ust. 2 wprowadza ograniczenie stosowania przepisów ustawy, jeżeli przetwarzanie danych miałoby związek z prasową działalnością dziennikarską, literacką bądź artystyczną. W takim przypadku aktualny pozostałby jedynie obowiązek odpowiedniego zabezpieczenia zbiorów, przewidziany w rozdziale 5 ustawy. Wyłączenie to nie ma bezwzględnego charakteru. Nie dotyczy ono bowiem sytuacji, w których prawo do wolności wypowiedzi istotnie narusza prawa i wolności osoby, której dane dotyczą.

- **art. 7 pkt 4** zawiera zmienioną definicję administratora danych. Zgodnie z treścią tego przepisu administratorem danych jest organ, jednostka organizacyjna, podmiot lub osoba, o których mowa w art. 3, decydujące o celach i środkach przetwarzania danych osobowych. Z definicji tej wykreślono słowo „instytucje”, natomiast poprzez odesłanie w treści przepisu do art. 3 rozszerzono zakres tego pojęcia. Natomiast przepis art. 7 pkt 6 zawiera definicję odbiorcy danych. Ograniczenie tego pojęcia poprzez wyłączenie z jego zakresu: osoby, której dane dotyczą, osoby upoważnionej do przetwarzania danych, przedstawiciela, o którym mowa w art. 31a, podmiotu, o którym mowa w art. 31, organów państwowych lub organów samorządu terytorialnego, którym dane są udostępniane w związku z prowadzonym postępowaniem ma istotne znaczenie w kontekście obowiązku z art. 32 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych. Obowiązek ten, dotyczący odnotowywania informacji o odbiorcach, będzie więc realizowany w ograniczonym przez art. 7 pkt 6 zakresie. W art. 7 pkt 7 zostaje zdefiniowane pojęcie „kraju trzeciego”, którym nie będzie żaden kraj należący do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, w tym kraj członkowski Unii Europejskiej. Oznacza to, że przepływ danych do tych krajów będzie traktowany tak samo, jak transfer danych na terytorium Polski. Swobodny przepływ danych w ramach Unii Europejskiej jest koniecznym wymogiem członkostwa Polski w strukturach Unii. Poza tym, po przystąpieniu Polski do UE, przejmując unijny dorobek prawny, staniemy się członkiem Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EEA). Niezbędne, i zgodne z istotą postanowień Dyrektywy, jest zatem zapewnienie swobodnego przepływu

danych również do krajów EEA nie będących członkami Unii (np. Norwegia, Islandia, Lichtenstein).

- **art. 12a** daje podstawę do powołania na wniosek Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych przez Marszałka Sejmu zastępcy Generalnego Inspektora. Odwołanie zastępcy Generalnego Inspektora następuje w tym samym trybie. Generalny Inspektor określa zakres zadań swojego zastępcy. Zastępca Generalnego Inspektora powinien spełniać wymogi określone w art. 8 ust. 3 pkt 1, 2 i 4 oraz posiadać wyższe wykształcenie i odpowiednie doświadczenie zawodowe. Jest to przepis w całości nowy.
- **art. 13 ust. 2** przepis ten został uchylony,
- **art. 14** przepis ten nadaje uprawnienia w nim wyszczególnione również zastępcy Generalnego Inspektora. Prawo wstępu w określonych godzinach, za okazaniem imiennego upoważnienia i legitymacji służbowej zostaje rozszerzone na pomieszczenia, w których przetwarzane są dane poza zbiorem danych - pkt 1. Redakcja pkt 3 została zmieniona poprzez zagwarantowanie wglądu do wszelkich dokumentów i wszelkich danych mających bezpośredni związek z przedmiotem kontroli. Przepis ten gwarantuje przeprowadzającym inspekcję prawo do sporządzania kopii tych dokumentów,
- **art. 15 ust. 1** zmiana ma charakter redakcyjny i polega na zastąpieniu słów „dokonanie czynności” zwrotem „przeprowadzenie czynności oraz spełnić żądania”,
- **art. 18 ust. 1** z treści tego przepisu wykreślono zwrot „administratorowi danych” co umożliwi Generalnemu Inspektorowi wydawanie decyzji administracyjnych nie tylko w stosunku do administratorów danych, ale wobec wszystkich podmiotów przetwarzających dane osobowe, w szczególności podmiotów, którym przetwarzanie danych zostało powierzone w oparciu o art. 31 ustawy o ochronie danych osobowych,
- **art. 22a** zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw administracji publicznej do określenia w drodze rozporządzenia wzoru upoważnienia i legitymacji służbowej, o której mowa w art. 14 pkt 1, co odpowiada uchylonemu przepisowi art. 45 pkt 4, który został rozszerzony o konieczność uwzględnienia imiennego wskazania inspektora Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych,

- **art. 23 ust. 1 pkt 2** zmiana redakcji tego przepisu odpowiada w większym stopniu praktycznym potrzebom przetwarzania danych, zwykle bowiem uprawnienie lub obowiązek przetwarzania danych wynika z konieczności wypełnienia zobowiązania nałożonego przez przepis prawa. Również zmiana brzmienia pkt 3 tego przepisu precyzuje warunki zastosowania zawartej w nim przesłanki stanowiąc, iż przetwarzanie jest dopuszczalne, gdy „jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą”. Natomiast istotną zmianę w pkt 5 stanowi rezygnacja ze wskazania, że prawnie usprawiedliwiony cel administratora danych udostępniającego dane osobowe dotyczyć może jedynie administratorów ze sfery prywatnej. Takie jak dotychczas różnicowanie administratorów nie znajdowało uzasadnienia prawnego,
- **art. 24 ust. 1 pkt 3** zmiana polega na usunięciu wyrazów „wglądu do” i zastąpieniu ich wyrazami „dostępu do”. Należy bowiem podkreślić, że prawo do kontroli przetwarzania danych nie powinno być utożsamiane z prawem fizycznego wglądu do nośników (informatycznych lub manualnych) zawierających te dane. Nie istnieje więc prawo wglądu do danych w dosłownym znaczeniu tego słowa - z zasady prawo to należy sprowadzić do prawa dostępu do informacji o warunkach, zakresie, celu i podstawie prawnej przetwarzania danych osobowych. Takim właśnie sformułowaniem posługuje się nie tylko art. 51 ust. 3 Konstytucji RP („Każdy ma prawo dostępu do dotyczących go urzędowych dokumentów i zbiorów danych.”), ale również art. 10 pkt c, art. 11 pkt c i art. 12 Dyrektywy („the right of access to data”, które powinno być tłumaczone jako „dostęp do danych”). Jednocześnie żaden z przepisów Dyrektywy nie uprawnia osoby, której dane dotyczą, do fizycznego wglądu w nośniki zawierające jej dane osobowe przetwarzane przez administratora. W pewnych sytuacjach realizacja prawa dostępu do danych może polegać na umożliwieniu fizycznego wglądu do danych, jednakże nałożenie na administratora danych obowiązku każdorazowego realizowania prawa dostępu przez umożliwienie osobie, której dane dotyczą, fizycznego wglądu w dokumenty, ewentualnie w system informatyczny, byłoby rozwiązaniem niemożliwym do wykonania,
- **w art. 25 ust. 1 pkt 4** zmiana polega na usunięciu wyrazów „wglądu do” i zastąpieniu ich wyrazami „dostępu do”. Natomiast w art. 25 ust. 2 zmiana polega na uchyleniu pkt 2 i 4 co wynika z zaleceń Komisji Europejskiej i zapewni zgodność polskiej ustawy z Dyrektywą. Dyrektywa nie przewiduje bowiem możliwości zwolnienia z obowiązku informacyjnego administratora danych zbierającego dane nie od osoby, której one dotyczą, w sytuacji, gdy zebrano dane ze źródeł powszechnie dostępnych (pkt 2), a także wtedy, gdy administrator danych nie przetwarza dalej zebranych danych po ich jednorazowym wykorzystaniu (pkt 4).

Należy podkreślić, że dotychczasowe doświadczenia Generalnego Inspektora potwierdzają trafność przyjętych przez Dyrektywę rozwiązań. Przepisy art. 25 ust. 2 pkt 2 i 4 niejednokrotnie uniemożliwiały lub utrudniały osobom, których dane dotyczą, sprawowanie kontroli ich przetwarzania i korzystanie z uprawnień wynikających z przepisów ustawy. W szczególności osoby te nie miały wiedzy o tym, kto jest administratorem ich danych i w jakim celu je przetwarza,

- **art. 29 ust. 1** zmiana polega na pominięciu odesłania do art. 3 ust. 1 ustawy. Przepis ten znajduje więc zastosowanie do udostępniania danych w celu innym niż włączenie do zbioru, przez każdego administratora, a nie, tak jak dotychczas, wyłącznie przez administratora ze sfery publicznej. Nie ma bowiem żadnych merytorycznych podstaw do różnicowania pozycji administratorów danych ze względu na ich status,
- **art. 30 pkt 2** zmiana polega na skreśleniu wyrazu „mienia”, co ma na celu zapewnienie pełnej zgodności brzmienia tego przepisu z art. 13 ust. 1 Dyrektywy. Przepis ten otrzymał brzmienie: „zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa, życia i zdrowia ludzi lub bezpieczeństwa i porządku publicznego”,
- **31 ust. 3** nakłada na podmiot, któremu administrator danych powierzył przetwarzanie danych, wprost nie tylko obowiązek podjęcia środków zabezpieczających zbiór danych, o których mowa w art. 36-39 ustawy (co wynikało już z pierwotnego brzmienia tego przepisu) ale również spełnienia wymagań określonych w przepisach, o których mowa w art. 39a, tj. przepisach wykonawczych do ustawy określających wymagania techniczne. Zrównuje on również pozycję podmiotu, któremu powierzono przetwarzanie danych z administratorem danych w zakresie odpowiedzialności za przestrzeganie wskazanych w nim przepisów. Natomiast przepis art. 31 ust. 5 wprost przyznaje GODO uprawnienia kontrolne określone w przepisach art. 14 – 19 wobec podmiotu, któremu administrator danych powierzył przetwarzanie danych,
- **art. 31a** przepis ten nakłada na administratora danych obowiązek wyznaczenia swojego przedstawiciela w Rzeczypospolitej Polskiej, w przypadku przetwarzania danych osobowych na terytorium RP przez podmioty mające siedzibę albo miejsce zamieszkania w państwie trzecim,
- **art. 32 pkt 5a** dodany, rozszerza uprawnienia osoby, której dane dotyczą poprzez przyznanie jej prawa do pozyskania informacji o przesłankach podejmowania rozstrzygnięć

automatycznych. Zmiana ta jest związana z brzmieniem art. 12a Dyrektywy, który szczegółowo wymienia uprawnienia osoby, której dane dotyczą,

- **zmiana tytułu rozdziału 5** uwzględnia zmianę zakresu przedmiotowego ustawy i objęcie nim danych przetwarzanych poza zbiorem. Stąd tytuł o treści „Zabezpieczenia danych osobowych”,
- **art. 36 ust. 1** zmiana polega na nałożeniu na administratora danych obowiązku zastosowania środków technicznych i organizacyjnych zapewniających ochronę przetwarzanym danym osobowym odpowiednią do zagrożeń oraz kategorii danych objętych ochroną. Taki zapis powoduje zróżnicowanie zabezpieczeń w oparciu o wskazane dwa czynniki. Dodany przepis ust. 2 tego artykułu nakłada na administratora danych obowiązek prowadzenia dokumentacji opisującej sposób przetwarzania danych oraz środki wskazane w ust. 1. Obowiązek ten dotyczy wszystkich administratorów danych również przetwarzających dane metodami tradycyjnymi, a nie tak jak dotychczas przetwarzających dane osobowe w systemach informatycznych. Na podstawie dodanego ust. 3 administrator danych jest zobowiązany do wyznaczenia administratora bezpieczeństwa informacji, nadzorującego przestrzeganie zasad ochrony określonych w ust. 1. Obowiązek ten jest wyłączony jeśli administrator danych sam wykonuje te czynności,
- **art. 37** nakłada na administratora danych obowiązek polegający na dopuszczeniu do przetwarzania danych wyłącznie osób posiadających wydane przez niego upoważnienie. Obowiązek ten dotyczy również administratorów danych przetwarzanych metodami tradycyjnymi, a nie jak to wynikało z pierwotnej redakcji tego przepisu, tylko w systemach informatycznych,
- **art. 38** zmiana polega na rozszerzeniu obowiązku nałożonego przez ten przepis na administratorów zbiorów przetwarzanych metodami tradycyjnymi, a nie tylko w systemach informatycznych, jak to było dotychczas,
- **art. 39 ust. 1** określa zakres ewidencji osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych, do której prowadzenia zobowiązywała również pierwotna redakcja tego przepisu. Ewidencja ta powinna zawierać: „1) imię i nazwisko osoby upoważnionej, 2) datę nadania i ustania oraz zakres upoważnienia do przetwarzania danych osobowych, 3) identyfikator, jeżeli dane są przetwarzane w systemie informatycznym”. Natomiast w przepisie ust. 2 zmiana polega na rozszerzeniu obowiązku zachowania w tajemnicy również sposobów zabezpieczenia danych”,

- **art. 39a** - dodany - zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw administracji publicznej do określenie w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji, w drodze rozporządzenia, sposobu prowadzenia i zakresu dokumentacji, o której mowa w art. 36 ust. 2, oraz podstawowych warunków technicznych i organizacyjnych, jakim powinny odpowiadać urządzenia i systemy informatyczne służące do przetwarzania danych osobowych, z uwzględnieniem - co jest zmianą w stosunku do uchylonego art. 45 pkt 1 - zapewnienia ochrony przetwarzanym danym osobowym odpowiedniej do zagrożeń oraz kategorii danych objętych ochroną, a także wymagania w zakresie odnotowywania udostępniania danych osobowych i bezpieczeństwa przetwarzanych danych,

- **art. 41 ust. 1** zmiany tego przepisu mają charakter porządkujący oraz uzupełniający obowiązujące przepisy w celu zapewnienia pełnej zgodności z Dyrektywą. W pkt 2 wprowadzono obowiązek wskazania w zgłoszeniu zbioru danych do rejestracji podmiotu, o którym mowa w art. 31a poprzez oznaczenie tego podmiotu i adresu jego siedziby lub miejsca zamieszkania. Przepis pkt 3 pomija słowo „zakres” pozostaje tylko „cel przetwarzania danych”. Słowo „zakres” zostało ujęte w pkt 3a, który ponadto precyzuje, że zgłoszenie zbioru danych do rejestracji powinno zawierać opis kategorii osób, których dane dotyczą (zmiana wskazana jako niezbędna przez Komisję Europejską, wynikająca z brzmienia art. 19 ust. 1 pkt c Dyrektywy). Zmiana pkt 6 ma charakter redakcyjny - zastąpiono uchylony art. 45 pkt 1 obowiązującym przepisem art. 39a. Podobnie w pkt 7 zastąpiono zwrot „za granicę” sformułowaniem „do państwa trzeciego”. Dodano również w art. 41 ust. 2 zdanie 2 wskazujące wprost, że do zgłaszania zmian stosuje się odpowiednio przepisy o rejestracji zbiorów danych. Dotychczas nie był określony tryb dla zgłaszania tych zmian,

- **art. 42 ust. 1 pkt 1** przepis ten ogranicza zakres informacji dostępnych w jawnym rejestrze zbiorów danych osobowych prowadzonym przez GODO. W rejestrze nie będą umieszczane informacje, które dotyczą zabezpieczeń organizacyjnych i technicznych zbioru, które są niezbędne Generalnemu Inspektorowi do oceny poziomu ochrony danych przetwarzanych w zgłoszonym do rejestracji zbiorze. Informacje o szczegółowych rozwiązaniach w zakresie zabezpieczenia zbiorów danych - z uwagi na interes administratora danych i bezpieczeństwo danych przetwarzanych przez administratora - będą przekazywane do wyłącznej wiadomości Generalnego Inspektora. Natomiast w pkt 3 ogranicza się krąg podmiotów uprawnionych do otrzymania zaświadczenia o zarejestrowaniu zgłoszonego zbioru wyłącznie do administratora i wyłącznie co do zbioru przez niego zgłoszonego. Wydawanie zaświadczeń innym podmiotom (np. osobom, dla których posiadanie zaświadczenia byłoby niezbędne w celu dochodzenia praw przed sądem) odbywać się będzie na zasadach określonych w Kodeksie postępowania

administracyjnego, a zatem uzależnione jest od wykazania przez wnioskodawcę interesu prawnego. Niezależnie od tego podkreślenia wymaga, że każdy (w tym także osoba, której odmówiono wydania zaświadczenia ze względu na brak interesu prawnego) ma prawo wglądu do jawnego rejestru zbiorów zgłoszonych do rejestracji. Generalny Inspektor z urzędu niezwłocznie po dokonaniu rejestracji wydaje zaświadczenie tylko administratorowi danych, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy – art. 42 ust. 4,

- **art. 43 ust. 1 pkt 3** zmiana polega na uszczegółowieniu stosowania tego przepisu poprzez dodanie warunku „przetwarzanych na potrzeby kościoła lub związku wyznaniowego”. Podobnie w pkt 4 tego przepisu zmiana wynika z trudności interpretacyjnych jego dotychczasowego brzmienia, a zwłaszcza wątpliwości co do tego, czy zwolnienie obejmuje zbiory danych osób świadczących pracę na jakiegokolwiek podstawie, czy tylko na podstawie stosunków pracowniczych, oraz czy dotyczy osób zatrudnionych aktualnie, czy także w przeszłości. Dlatego też w obecnym kształcie przepis ten zwalnia z obowiązku rejestracji administratorów danych „przetwarzanych w związku z zatrudnieniem u nich, świadczeniem im usług na podstawie umów cywilnoprawnych, a także dotyczących osób u nich zrzeszonych lub uczących się”,
- **w art. 44 ust. 1 pkt 3** zmiana ma charakter redakcyjny - zastąpiono uchylony art. 45 pkt 1 obowiązującym przepisem art. 39a. Przepis ust. 2 tego artykułu zawiera natomiast istotne propozycje zmian, podyktowanych doświadczeniami praktycznymi. W aktualnym stanie prawnym odmowa rejestracji zbioru danych jest związana z koniecznością wydania decyzji o odmowie rejestracji zbioru, nakazującej równocześnie usunięcie nie zarejestrowanego zbioru, lub zakazującej jego przetwarzania. Zmieniony przepis, umożliwi Generalnemu Inspektorowi odmawiającemu rejestracji zbioru, wybór proporcjonalnych środków prawnych, w zależności od wagi naruszenia prawa. Generalny Inspektor może więc nakazać w drodze decyzji, odmawiając rejestracji zbioru danych, ograniczenie przetwarzania wszystkich albo niektórych kategorii danych wyłącznie do ich przechowywania lub zastosowanie innych środków, o których mowa w art. 18 ust. 1 ustawy,
- **art. 44a** dodany ma na celu doprecyzowanie zagadnień proceduralnych. Praktyka GIODO wskazywała, że w ustawie brakuje instytucji „wykreślenia” zarejestrowanego zbioru z rejestru zbiorów danych osobowych. Częste są sytuacje, gdy uprzednio zarejestrowany zbiór nie jest już prowadzony, bądź też, że administrator już nie istnieje. Zdarzyć się mogą także sytuacje, gdy zbiór zostanie zarejestrowany z naruszeniem prawa, np. przez niedopełnienie przez administratora wymagań prawnych przewidzianych w ustawie lub rozporządzeniu

wykonawczym. W tych wszystkich przypadkach aktualnie nie istnieje możliwość prawnej reakcji GIODO. Z tych powodów zasadne było wprowadzenie instytucji wykreślenia zbioru. Wykreślenie z rejestru zbiorów danych osobowych następuje na mocy decyzji administracyjnej. Przepis precyzuje również warunki wykreślenia. Może ono nastąpić, jeżeli: „1) zaprzestano przetwarzania danych w zarejestrowanym zbiorze, 2) rejestracji dokonano z naruszeniem prawa”,

- **art. 45** zostaje uchylony,
- **art. 46 ust. 1** zmiana polega na uwzględnieniu w odesłaniu treści dodanego ust. 2 tego przepisu. Dodany przepis ust. 2 wprowadza natomiast istotną zmianę stanowiąc, iż „administrator danych, o których mowa w art. 27 ust. 1, może rozpocząć ich przetwarzanie w zbiorach danych po zarejestrowaniu zbioru, chyba że ustawa zwalnia go z obowiązku zgłoszenia zbioru do rejestracji”. Następuje więc legalizacja tzw. wstępnej oceny prawidłowości przetwarzania danych,
- **art. 46a** zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw administracji publicznej do określenia w drodze rozporządzenia, wzoru zgłoszenia zbioru danych osobowych do rejestracji, analogiczna jak w uchylonym art. 45 pkt 3, rozszerzoną o obowiązek uwzględnienia zamieszczenia informacji niezbędnych do stwierdzenia zgodności przetwarzanych danych z wymogami ustawy,
- **w całości rozdziału 7** (również w tytule) ustawy zastąpiono wyrazy „za granicę” wyrazami „kraj trzeci”. Ideą tej zmiany jest zapewnienie swobodnego przepływu danych do krajów Unii Europejskiej i krajów EEA spoza Unii,
- **w art. 48 ustawy**, który dotyczy udzielania przez Generalnego Inspektora zgody na przekazywanie danych osobowych do kraju trzeciego, dodano - wzorem rozwiązania przyjętego w art. 26 ust. 2 Dyrektywy - warunek zapewnienia przez administratora danych odpowiednich zabezpieczeń w zakresie ochrony prywatności oraz praw i wolności osoby, której dane dotyczą,
- **art. 3 ustawy** o zmianie ustawy o ochronie danych osobowych oraz ustawy o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (DZ. U. Nr 33, poz. 285) został wprowadzony z uwagi na konieczność ustalenia, według jakich przepisów toczyć się będą postępowania wszczęte i nie zakończone przed dniem jej wejścia w życie. Odbywać się to będzie na podstawie przepisów tej ustawy.